

[Krag.]

dighed. Men naar dette er Tilfældet, tror jeg, den højtærede Minister ikke i denne Sag burde indskrænke sig til en hurtig Afvisning af de Tanker, der her er kommet frem, men burde paa ny tage dem op til Overvejelse. Jeg henstiller dette saa meget mere, som saadanne Tanker fra Venstres Side og i Venstrekredse har været fremme gennem lang Tid, overhovedet saa længe de militærpolitiske Problemer har været diskuteret under Former som dem, vi nu kender.

Paa Diskussionen om Regeringsmedlemmernes Stilling i Genève skal jeg ikke komme stærkt ind. Den højtærede Udenrigsminister har med sædvanlig Veltalenhed søgt at vise, at nogen Tvetydighed dernede i Genève og herhjemme har der ikke kunnet være Tale om. Den højtærede Statsminister har gjort det samme paa sin egen Maade, maaske lidt mindre overbevisende, maaske med lidt grovere Midler. Men overbevist har de Herrer jo dog ikke. Man har i Genève maattet bruge „Udtryk, som man kunde vente vilde blive forstaaet i denne internationale Forsamling“ — det er saadan, man forklarer Fænomenerne. Kun Skade, at netop de Udtryk, som man der brugte, resulterede i, at Misforstaaelserne indtraadte netop dér, hvor det var af størst Betydning at forstaa dem ret, nemlig herhjemme. „Udtrykkene var maaske nye“, skrev „Social-Demokraten“, „fordi Talerne blev holdt i en Forsamling af internationale Statsmænd, hvor Ordene og Begreberne har en særlig Terminologi, men Meningen er den samme“. Ja, jeg maa sige, jeg har aldrig tvivlet om, at Meningen var den samme, men misforstaaet er Ordene blevet, og det skyldes maaske mindre Ordene i den højtærede Statsministers Tale, end det skyldes Kommentarerne til den, thi de Udtalelser, som den højtærede Statsminister fremsatte til „Nationaltidende“s udenrigspolitiske Medarbejder, Redaktør Blædel, lader sig faktisk ikke forene med den Holdning i denne Sag, som den højtærede Statsminister hidtil har indtaget. Hvis nemlig den højtærede Statsminister „aldrig har forstaaet den rene Afvæbnings Idé“ og mener, at den „intet som helst har at gøre med Livets Realiteter“, saa vil ingen, som overhovedet tænker det fjerneste over disse Ting, kunne begribe den højtærede Statsministers Stilling i 1924, baade i Genève og herhjemme. Den højtærede Statsminister siger, at vi naturligvis vil forsøge at afværge en neutralitetsbrydende Flaades Besættelse af Landet, og han siger til „Politiken“s Korrespondent:

„Mine politiske Modstandere har tidligere forsøgt at forvanske det, som var Meningen med vor fremtidige Ordning, ved at fremhæve, at den kun skulde have en politimæssig Karakter.“

Og saa fortsætter han:

„Det er selvfølgelig, at saa længe den nuværende Tilstand eksisterer, og gamle Konventioner maa overholdes, maa Danmark ogsaa i Tilfælde af Brud paa Neutraliteten anvende de Kræfter, hvorover det raader, for at hindre, at en ringe Styrke til Lands eller til Vands besætter dansk Omraade; den Ordning, som tilstræbes, skal have den Opgave at afværge noget saadant, indtil Nationernes Forbund kan træde i Funktion og ved sine Foranstaltninger afværge den Krig, som maatte true.“

Altsaa, den højtærede Statsminister siger her, at Ordningen kan blive stillet overfor Kampopgaver, Spørgsmaalet er saa kun, om det Spørgsmaal, hvad en ringe Styrke er, skal være overladt til fuldkommen frit Skøn. Men i Fjor sagde den højtærede Udenrigsminister her i Tinget — det findes i Rigsdagstidenden for forrige Samling Sp. 1782 —, at Forslaget kun tog Sigte paa Løsningen af ganske praktiske politimæssige Opgaver med Bortfjernelse af enhver forsvarsmæssig Opgave.

Mon nogen nu kan finde Overensstemmelse mellem disse to Udtalelser? Og mon Læserne herhjemme og den højtærede Statsministers Tilhørere i Genève har forstaaet Overensstemmelsen i alt dette? Jeg tvivler stærkt derom. Den, der vel sagtens kan finde Overensstemmelsen, er den højtærede Udenrigsminister — jeg tvivler ikke om, at hans Fortolkningsskunst aldeles ikke vil forløfte sig paa den Opgave, der her er stillet ham. Men han maa da ikke glemme at sammenholde Statsministerens Forklaring, at vi skal afværge Neutralitetskrænkelsen, indtil vi ved Folkeforbundets Hjælp kan blive saaledes stillet, at Krig kan undgaas, med den Udtalelse, som den højtærede Forsvarsminister fremsatte her i Tinget den 20. November i Fjor; den findes paa Sp. 1736—37. Dér sagde Forsvarsministeren, at det at give Ordre til at bruge væbnet Modstand mod en Neutralitetskrænkelse af en Stormagt var at drage Danmark ind i Krigen. Jeg tror godt, man kunde udsætte en Præmie til den, der kunde finde Overensstemmelse i alt dette. Man maa nok spørge: Var den højtærede Udenrigsminister som Forsvarsminister i Krigens Aar af den Opfattelse, at et hvilket som helst effektivt Forsøg paa at værne Neutraliteten, vilde